

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 4Co/101/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112227106  
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8112227106.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudkyň JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcov 1. W. O., D.. XX.X.XXXX, N. M.. G. XX, XXX XX Ľ., 2. Z. O., D.. XX.X.XXXX, N. M.. G. XX, XXX XX Ľ., 3. I. O., D.. XX.X.XXXX, N. M.. G. XX, XXX XX Ľ., 4. A. O., D.. X.X.XXXX, N. M.. G. XX, XXX XX Ľ., všetci právne zastúpení JUDr. Mgr. Radimom Komkom, advokátom so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, proti žalovanému M.. L.. Z. N., D.. XX.X.XXXX, N. Z. XXX/XX, XXX XX O. D. N., právne zastúpený JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou, AK Zadáková a spol., Kováčska 32, 040 01 Košice, IČO: 17072760, o zaplatenie 10.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8C/176/2012-234 zo dňa 15.6.2017 takto

### rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcom sumu 1.669,55 eura s 8,25 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 31.12.2013 do zaplatenia zamietol. Vyslovil, že žalovaný má voči žalobcom I. až IV. rade spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko žalovaného, výsledky vykonaného dokazovania, obsah pripojených listinných dôkazov, ktoré špecifikoval a uviedol, že žalobcovia sa podanou žalobou zo dňa 3.9.2012 domáhali proti pôvodne označeným 1. M. Š. a 2. M.. U. N. zaplatenia sumy 10.000,- eur s prísl. z titulu vydania bezdôvodného obohatenia s odôvodnením, že voči žalobcom bolo začaté exekučné konanie, ktoré bolo uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 6Er/4225/2000-26 zo dňa 4.2.2010 zastavené a náhrada trov exekúcie účastníkom priznaná nebola z dôvodu, že exekučný titul, ktorým bol platobný rozkaz Okresného súdu Prešov zrušený. Po právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Prešov, ktorým exekučné konanie zastavil, žalobcovia vyzvali exekútorský úrad na poukázanie všetkých finančných prostriedkov, ktoré im boli v rámci realizácie výkonu rozhodnutia zrazené a nachádzali sa na účte exekútorského úradu, resp. boli poukazané na adresu oprávneného M. Š., a to listom zo dňa 20.7.2010. Uznesením č.k. 8C/176/2012-120 zo dňa 19.12.2013 súd prvej inštancie pripustil, aby do konania na strane žalovaných vstúpil M.. Z. N., ako aj pripustil zmenu žaloby. Uznesením č.k. 8C/176/2012-121 zo dňa 29.1.2014 súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie nad sumu 7.335,13 eura s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy prevyšujúcej 7.335,13 eura od 15.5.2009 do zaplatenia zastavil. Uznesením č.k. 8C/176/2012-142 zo dňa 7.5.2014 súd konanie voči žalovanej 2. zastavil. Uznesením č.k. 8C/176/2012-149 zo dňa 18.7.2014 súd prvej inštancie konanie

o nároku žalobcov 1. - 4. voči žalovanému 1. vylúčil na samostatné konanie. Následne žalobcovia vzali žalobu vo vzťahu k žalovanému o zaplatenie sumy 225,67 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 15.5.2009 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.875,67 eura za obdobie od 15.5.2009 do 27.7.2010 späť s tým, že žiadali konanie zastaviť. Žalovaný v tejto časti so späťvzatím žaloby súhlasil, a preto súd prvej inštancie konanie sčasti zastavil v súlade s ust. § 96 Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 30.6.2016. Predmetom konania ostal nárok žalobcov 1. - 4. voči žalovanému (pôvodne 3.) na zaplatenie 1.669,55 eura s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.669,55 eura od 28.7.2010 do zaplatenia s tým, že splnením povinnosti jedného zo žalobcov zaniká povinnosť plniť voči ostatným žalobcom.

Súd prvej inštancie poukázal na predchádzajúce rozhodnutie vo veci samej, a to rozsudok č.k. 8C/176/2012-167 zo dňa 3.7.2015, v ktorej časti konanie o zaplatenie sumy prevyšujúcej 1.669,55 eura a v časti o zaplatenie 9 % ročného úroku z omeškania zo sumy 1.875,67 eura za obdobie od 15.5.2009 do 27.7.2010 zastavil. Uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.669,55 eura s 8,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.669,55 eura od 31.12.2013 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Predmetné rozhodnutie vo vyhovujúcom výroku bolo na základe podaného odvolania žalovaným zrušené, a to uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4Co/355/2008 zo dňa 8.12.2016 a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie poukázal na právny názor vyplývajúci z predmetného uznesenia s tým, že poukázal na výsledky vykonaného dokazovania a obsah pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp.zn. 18Cb/343/99 vo veci žalobcu M. Š. a Š. G. proti žalovaným, ktorí v tomto konaní vystupujú ako žalobcovia o zaplatenie 442.504,- Sk (14.688,44 eura) s prísl. z dôvodu neuhradenia dlhu, ktorý vznikol z obchodného styku podnikateľského združenia Armex a podnikateľského združenia Dumastav. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz dňa 28.2.2000, ktorým bolo žalobnému návrhu vyhovie. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľným dňa 29.3.2000. Uznesením č.k. 18Cb/343/1999-77 zo dňa 28.7.2008 súd zrušil platobný rozkaz, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14.5.2009, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 2Cob/8/2009-95 zo dňa 29.4.2009 potvrdené. Následne podaním zo dňa 27.11.2009 žalobca 2. vzal žalobu späť a konanie žiadal zastaviť. Následne uznesením zo dňa 13.2.2012 bolo konanie o žalobe žalobcu 2. zastavené. Na pojednávaní dňa 13.12.2012 žalobca M. Š. uviedol, že je pravdepodobne nevyožiteľná pohľadávka, a preto vzal žalobu späť a navrhol konanie zastaviť. Následne uznesením č.k. 18Cb/343/1999-136 zo dňa 13.12.2012 súd konanie zastavil s tým, že uznesenie nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným dňom 13.3.2013. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na obsah pripojeného spisu súdneho exekútora M.. L.. Z. N. sp.zn. EX 0233/00 vo veci oprávneného M. Š. a Š. G. proti povinným (v tomto konaní žalobcom), v ktorom sa domáhali podaním návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 12.5.2000, vymoženia pohľadávky priznanej platobným rozkazom Okresného súdu Prešov sp.zn. 18Cb/343/99 zo dňa 28.2.2000. Vo veci bolo vydané poverenie dňa 31.5.2000 pod č. XXXXXXXXXXX vedenej pod sp.zn. Er 4225/00, ktorým súd prvej inštancie poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora M.. L.. Z. N.. Následne uznesením č.k. Er 4225/00-15 zo dňa 4.1.2011 súd zamietol námietky povinných zo dňa 17.7.2000 proti exekúcii na základe upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 20.6.2000 s odôvodnením, že boli podané po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Následne na základe výzvy súdu zo dňa 11.1.2010 adresovanej súdnemu exekútorovi, súdny exekútor M.. M. N., právny nástupca súdneho exekútora M.. L.. Z. N., podaním zo dňa 22.1.2010 oznámil, že si náhradu trov neuplatňuje z dôvodu, že vo veci došlo k čiastočnému uspokojeniu pohľadávky oprávneného a trov exekúcie. Uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 6Er/4225/00-26 zo dňa 4.2.2010 súd exekúciu zastavil a náhradu trov exekúcie účastníkom nepriznal. Dôvodom pre zastavenie exekúcie bol dôvod vyplývajúci z ust. § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, a to skutočnosť, že rozhodnutie, ktoré bolo podkladom na vykonanie exekúcie, a to platobný rozkaz č.k. 18Cb/343/99-23, bol dňa 28.7.2008 uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 18Cb/343/1999-77, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 2Cob/8/2009-95 zo dňa 29.4.2009, zrušený. Dôvodom nepriznania náhrady trov exekúcie účastníkom bola skutočnosť, že si súdny exekútor náhradu trov exekúcie výslovne neuplatnil. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným dňom 24.2.2010. Právny zástupca povinných podaním doručeným súdnemu exekútorovi M.. M. N. dňa 27.7.2010, vyzval súdneho exekútora, aby vzhľadom ku skutočnosti, že exekúcia bola zastavená, poukázal všetky zrážky, ktoré boli vykonané v rámci výkonu exekúcie späť na účet povinného W. O..

Následne súd prvej inštancie citoval ust. § 451 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 5 ods. 1, 2, § 37 ods. 1, § 200 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok) a uviedol, že bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu

a vzhľadom na zistený skutkový stav, ako aj právne posúdenie k námietke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného uviedol, že vo vzťahu k žalovanému nie je daná, lebo žalovaný M.. L.. Z. N. ukončil činnosť súdneho exekútora k XX.X.XXXX zánikom funkcie. Z uznesenia Okresného súdu Prešov č.k. 6Er/4225/2000-26 zo dňa 4.2.2010 vyplýva, že súdnym exekútorom činným v exekučnom konaní bol v súčasnosti už nebohý M. N. (od XX.X.XXXX), nie žalovaný. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že je nesporné, že žalovaný bol do aktuálne prebiehajúceho sporového konania pripustený uznesením č.k. 8C/176/2012-120 zo dňa 19.12.2013 s právoplatnosťou od 18.1.2014. Žaloba bola doručená 3.9.2012 a k zastaveniu exekučného konania došlo uznesením č.k. 6Er/4225/2000-26 zo dňa 4.2.2010 s právoplatnosťou od 24.2.2010.

Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania žalovaným súd prvej inštancie uviedol, že v zhode s názorom odvolacieho súdu túto námietku považoval za dôvodnú. V sporovom konaní žalobcovia (v exekučnom konaní povinní), museli mať vedomosť o zastavení exekúcie, ako aj o prebiehajúcom konaní vo veci samej vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 18Cb/343/1999, keďže exekúcia bola zastavená pre nedoručený platobný rozkaz Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp.zn. 18Cb/343/1999, ktorý bol uznesením zo dňa 28.7.2008 zrušený, ktoré uznesenie bolo potvrdené odvolacím súdom v konaní vedenom pod sp.zn. 2Cob/8/2009 s právoplatnosťou od 14.5.2009. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalobcovia sa o bezdôvodnom obohatení dozvedeli najneskôr 14.5.2009, čo v danom prípade znamená, že došlo k uplynutiu subjektívnej 2-ročnej, tak aj objektívnej 3-ročnej premlčacej lehoty, lebo k podaniu žaloby došlo 3.9.2012. Žalovaný bol pripustený do konania až k 11.12.2013, a to uznesením č.k. 8C/176/2012-120 z 19.12.2013. Rovnako pri počítaní premlčacej lehoty od 24.2.2010 (právoplatnosť uznesenia č.k. 6Er/4225/2000-26 o zastavení exekúcie) by objektívna premlčacia doba uplynula 24.2.2013, pričom žalobcovia žalovali súčasného žalovaného až 11.12.2013. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie žalobu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcom I. až IV. spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 % s tým, že o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti uznesenia.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie právny zástupca žalobcov. Napadnutý rozsudok považoval za nesprávny a nezákonný. Poukázal na to, že vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti, jeho právne závery neobstoja, sú svojvoľné, zásadne popierajú účel a význam príslušných zákonných ustanovení. Ďalej uviedol, že bezdôvodné opomenutie konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky môže vykazovať znaky jurisdikčnej ľubovôle a z tohto hľadiska môže byť rozhodnutie protiústavné a tým nezákonné. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu označeného ako R NS SR sp.zn. Cdo/185/2006. Namietal, že súd prvej inštancie z hmotnoprávneho hľadiska nárok žalobcov posudzoval ako vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa jeho názoru, predmetným nárokom je nárok na náhradu škody, ktorú spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti. Súdny exekútor je štátom určenou osobou na uskutočňovanie núteného výkonu rozhodnutia a pri výkone exekučnej činnosti musí plniť úlohy štátu preto, aby boli naplnené predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú touto činnosťou. Poukázal na zákon č. 514/2003 Z.z. Ďalej uviedol, že zodpovednosť štátu sa netýka všetkých činností, ktoré exekútor vykonáva, ale ide len o činnosti ním vykonávané, ktoré sú uvedené v § 29-199 Exekučného poriadku. Uviedol, že súdny exekútor nesie zodpovednosť za škodu, ktorú spôsobil exekučnou činnosťou aj sám, pričom poukázal na ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Za škodu spôsobenú pri výkone exekučnej činnosti nesie zodpovednosť exekútor podľa Exekučného poriadku, a aj samotný štát podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/75/2015, časopis Zo súdnej praxe 3/2016. Ďalej poukázal na posúdenie vznesenej námietky premlčania pri uplatnenom nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vyslovil názor, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi, a k jeho vedomosti o škode. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o ňom). Poukázal na právny názor vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/82/2009. Ďalej uviedol, že účastníkom exekučného konania v zmysle ust. § 37 ods. 1 Exekučného poriadku je aj poverený súdny exekútor, a to len v tej časti konania, v ktorej sa rozhoduje o trovách konania. Súdnemu exekútorovi patria všetky procesné práva a povinnosti len pri rozhodovaní o trovách konania. Súdny exekútor M.. L.. Z. N. po skončení exekučnej činnosti, ako aj samotný jeho nástupca, ktorý prevzal

po skončení jeho exekučnej činnosti celú exekučnú agendu, nepodali a neuplatnili si náhradu trov konania, čo vyplýva z exekučného spisu sp.zn. Ex 0233/00, ako aj zo samotnej konštatácie súdu prvej inštancie uvedenej v bode 18 napadnutého rozhodnutia. Z toho dôvodu následne náhrada trov exekúcie účastníkom nebola priznaná, a to uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 6Er/4225/00-26 zo dňa 4.2.2010, ktorým uznesením bola exekúcia zastavená. Keďže došlo nesprávnym postupom súdneho exekútora M.. L.. Z. N. k svojvoľnému „zrazeniu“ trov exekúcie z vymoženého plnenia bez rozhodnutia exekučného súdu o trovách exekúcie, nemohlo síce dôjsť na strane exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka, ale k spôsobeniu škody exekútorom v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/58/2009 z 14.1.2010). Namietal, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevyporiadal ani s otázkou odmeny exekútora pri zastavení podľa § 37 Exekučného poriadku, kde pri vyriešení otázky určenia výšky odmeny exekútora je potrebné postupovať v zmysle ust. § 13 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. Uviedol, že súdny exekútor si svojvoľne bez rozhodnutia exekučného súdu o náhrade trov exekučného konania, vrátane odmeny, ktorá ani z jeho strany nebola na exekučnom súde riadne uplatnená, zrazil a ponechal sumu 1.669,55 eura, ktorú si uplatňujú iba v tejto výške i napriek tomu, že bola zrazená vyššia suma vychádzajúc z tvrdení M.. U. N., čím podľa názoru právneho zástupcu žalobcov, im bola spôsobená škoda. Ďalej namietal výrok o trovách konania s tým, že poukázal na to, že žalobcovia 1. a 2. sú starobní dôchodcovia, poberajú starobný dôchodok v minimálnej výške, ktorý je jediným zdrojom ich výživy. Žalobca 3. dlhodobo nepracuje, je nezamestnaný, vedený na úrade práce a žalobca 4. síce pracuje, avšak je mu vyplácaná iba minimálna mzda, z ktorej po rozvoje manželstva uhrádza výživné na jedno nezaopatrené dieťa. Podľa názoru právneho zástupcu žalobcov, v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu ust. § 257 Civilného sporového poriadku na rozhodnutie o trovách konania. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobe vyhovieť. Priznať žalobcom voči žalovanému náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %.

3. Právna zástupkyňa žalovaného sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 v znení neskorších predpisov, ďalej len CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 470 ods. 1, 2 veta prvá, § 379, § 380, § 390 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke dňa 2.10.2019 (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

5. Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením vznesenej námietky premlčania odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa z dôvodu procesnej ekonomie správne vysporiadal s dôvodnosťou vznesenej námietky premlčania, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje.

Predmetom uplatneného nároku bol nárok pôvodne na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý bol vo vzťahu k žalovanému uplatnený 11.12.2013, pričom žaloba bola podaná 3.9.2012. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že o pripustení žalovaného do sporu došlo až uznesením č.k. 8C/176/2012-120 z 19.12.2013 s právoplatnosťou od 2.1.2014. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že vedomosť žalobcovia o vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok si pôvodne uplatňovali ako bezdôvodné obohatenie, nadobudli okamihom zrušenia vydaného platobného rozkazu, a to uznesením č.k. 18Cb/343/1999-77 zo dňa 28.7.2008 v spojení s uznesením odvolacieho súdu č.k. 2Cob/8/2009-95 z 29.4.2009, ktorým bolo uznesenie súdu prvej inštancie potvrdené. Predmetné uznesenie o zrušení vydaného platobného rozkazu nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným k 14.5.2009. Bezdôvodným obohatením je aj plnenie na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu

len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve. To znamená, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala. Zrušením rozhodnutia tak odpadol právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že pri pôvodne uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia došlo k uplynutiu subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej lehoty vyplývajúcej z ust. § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, lebo k podaniu žalobného návrhu došlo 3.9.2012, avšak nie aj voči žalovanému v tomto konaní, vo vzťahu ku ktorému došlo k rozšíreniu žaloby na strane žalovaných až 11.12.2013. Vzhľadom na vznesené námietky premlčania bolo povinnosťou súdu sa s námietkou vysporiadať v súlade so zásadou procesnej ekonomie s tým, že v zmysle ust. § 100 ods. 1 veta tretia Občianskeho zákonníka, ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

6. Pokiaľ právny zástupca žalobcov v priebehu konania zmenil právnu kvalifikáciu uplatneného nároku na nárok na náhradu škody podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, k tomu odvolací súd uvádza, že súhlasí s názorom právneho zástupcu žalobcov, že súd nie je viazaný právnu kvalifikáciu strany sporu, ktorá je povinná len nárok skutkovo vymedziť a že právne posúdenie je vecou súdu. V danom prípade súd prvej inštancie správne poukázal na postavenie súdneho exekútora v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti ako verejného činiteľa (§ 5 Exekučného poriadku), ktorého vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Z uvedeného vyplýva, že právny vzťah medzi stranami sporu nie je vzťahom občianskoprávnym, ale vzťahom verejnoprávnym. Súdny exekútor je v zmysle ust. § 2 Exekučného poriadku štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Z uvedeného vyplýva, že vykonáva úlohy štátneho orgánu, a preto zodpovednosť súdneho exekútora, ak osobitný zákon neustanovuje inak, prichádza do úvahy v zmysle ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého ustanovenia súdny exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Jedná sa o objektívnu zodpovednosť bez ohľadu na jeho zavinenie s tým, že súdny exekútor sa zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno požadovať. Predpokladmi zodpovednosti súdneho exekútora je vznik škody, protiprávne konanie alebo opomenutie exekútora, prípadne jeho zamestnanca, súvisiace s činnosťou podľa Exekučného poriadku, príčinná súvislosť medzi týmto konaním (alebo opomenutím) a vznikom škody. Pod pojmom „vynaloženie všetkého úsilia“ je potrebné rozumieť každú možnú starostlivosť, ktorú by bolo možné za daných podmienok konkrétneho prípadu vyvinúť, aby sa zabránilo vzniku škody. Predpoklady vzniku zodpovednosti musí preukázať poškodený. Vo vzťahu k vznesenej námietke nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v spore súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je daná, lebo žalovaný ukončil činnosť súdneho exekútora k XX.X.XXXX, následne agendu exekútorského úradu postúpil nástupcovi, t.č. neb. M.. M. N. od XX.X.XXXX. Následne k zastaveniu exekučného konania došlo uznesením č.k. 6Er/4225/2000-26 zo dňa 4.10.2010 s právoplatnosťou od 24.2.2010.

7. V zmysle zásady „iura novit curia“ právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu. Pokiaľ súd rozhoduje o nároku na plnenie na základe skutkových okolností, so zreteľom na povahu ktorých alebo spôsob opísania ktorých prichádza do úvahy možnosť podriadenia žalobou uplatneného nároku pod inú hmotnoprávnu normu, než je uvedená v žalobe, musí vec správne posúdiť podľa zodpovedajúcej normy bez ohľadu na to, či je v žalobe uvedený (alebo správne uvedený) právny dôvod požadovaného plnenia.

Súd prvej inštancie vzhľadom na vznesenú námietku premlčania túto posúdil aj vo vzťahu k nadobudnutiu vedomosti o dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu škody od právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie č.k. 6Er/4225/2000-26, t.j. od 24.2.2010, pričom objektívna 3-ročná lehota by uplynula 24.2.2013. Vo vzťahu k žalovanému v tomto konaní bol uplatnený nárok 11.12.2013. Aj z tohto dôvodu preto správne postupoval, ak žalobu voči žalovanému z dôvodu vznesenej námietky premlčania zamietol. Posúdenie 2-ročnej subjektívnej lehoty, ako aj objektívnej 3-ročnej premlčacej lehoty pri uplatnenom nároku pôvodne na vydanie bezdôvodného obohatenia, neskôr na náhradu škody podľa § 33 ods. 1 Exekučného konania bolo správne.

8. Navyše odvolací súd dodáva, že nepovažoval za relevantné skutkové tvrdenia uvedené v odvolaní právnym zástupcom žalobcov týkajúce sa nadobudnutia skutočnej vedomosti poškodených o tom, kto za škodu zodpovedá. Z obsahu spisu je nesporné, že žalobcovia pôvodne žalovali M. Š. oprávneného z exekučného konania, ako aj súdneho exekútora M.. M. N., ktorý ako súdny exekútor prevzal agendu exekútorského úradu po M.. L.. Z. N. v súvislosti s ukončením jeho exekučnej činnosti k 31.8.2009. Po

zrušení platobného rozkazu následne M. Š. ako žalobca vzal žalobu späť z dôvodu nevyožiteľnosti pohľadávky, a preto následne došlo k zastaveniu konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 8C/176/2012 s tým, že náhrada trov konania účastníkom priznaná nebola. Zároveň z vyjadrenia právneho zástupcu žalobcov v odvolaní a tieto skutočnosti vyplývajú aj z obsahu spisu vyplýva, že aj pôvodná žalovaná 2. M.. U. N. ako nástupkyňa po zomrelom M.. M. N. dobrovoľne uhradila žalobcom 1.875,67 eura. Vo vzťahu k tejto strane sporu došlo následne k zastaveniu konania z dôvodu späťvzatia žaloby a to uznesením č.k. 8C/176/2012-142 zo dňa 7.5.2014. Na majetok žalovaného 1. M. Š. bol vyhlásený konkurz uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 1K/54/2012-160 zo dňa 17.4.2013 s tým, že nárok voči pôvodne označenému žalovanému 3. bol vylúčený na samostatné konanie, a to uznesením č.k. 8C/176/2012-149 zo dňa 18.7.2014. Žalobcovia boli účastníci exekučného konania, ako aj v postavení žalovaných boli účastníkmi v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 18Cb/343/1999, ako aj následne po zrušení platobného rozkazu v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 18Cb/343/1999-136, ktoré konanie bolo právoplatne zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom M. Š. s právoplatnosťou od 13.3.2003.

9. Pri úvahe o tom, kedy sa poškodený dozvedel o škode, treba vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode nielen z jeho predpokladanej vedomosti o tejto škode. Ak nárok na náhradu škody tvorí nedeliteľný celok, začína premlčacia doba plynúť až vtedy, keď sa poškodený dozvie o celej škode (R 38/1975).

Z vykonaného dokazovania, preukázaných skutkových tvrdení strán sporu je nesporné, že žalobcovia nadobudli vedomosť o uplatnenom nároku zrušením vydaného platobného rozkazu, ktorý bol podkladom pre vykonávanie exekúcie. Aj z predložených listinných dôkazov žalobcami vyplýva, že žalobcovia sa domáhali vrátenia zrazených súm v rámci výkonu exekúcie od nástupkyne neb. M.. M. N., M.. U. N., Exekútorský úrad, Košice minimálne od 20.7.2010 (č.l. 8 spisu). Odvolací súd preto nesúhlasí s názorom právneho zástupcu žalobcov, ktorý ich zastupoval aj pri vymáhaní uplatnených súm pred podaním žaloby a v priebehu exekučného konania, aby žalobcovia nadobudli skutočnú vedomosť o tom, kto sa škodu zodpovedá a v akej výške škoda vznikla až 19.11.2013.

10. Vo vzťahu k uplatnenej námietke týkajúcej sa arbitrárnosti a nezákonnosti napadnutého rozhodnutia - jeho odôvodnenia odvolací súd uvádza, že ju nepovažoval za relevantnú. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutia súdu je daná rozporom v súvislosti so zistenými skutkovými okolnosťami a právnymi argumentmi týkajúcimi sa danej veci s pravidlami formálnej logiky, ktorého intenzita by bola spôsobilá porušiť právo na spravodlivý proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na súdnu ochranu zaručeným čl. 46 a nasl. ústavy. Aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo strany na spravodlivý proces (napr. rozhodnutie ústavného súdu II.ÚS 44/03, sp.zn. III.ÚS 209/04, sp.zn. I.ÚS 117/05). Podľa názoru odvolacieho súdu napadnuté rozhodnutie spĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP, je jasné, zrozumiteľné a najmä preskúmateľné. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je potrebné vždy posudzovať so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgias v. Grécko z 29.5.1997, Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994). Ani táto uplatnená námietka preto nebola opodstatnená.

11. Vo vzťahu k uplatnenej námietke týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania, ktorý bol priznaný žalovanému v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania správne aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok v spore, t.j. úspech žalovaného. Uplatnenú námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. K možnej aplikácii ust. § 257 CSP, na ktorú poukázal právny zástupca žalobcov, odvolací súd uvádza, že právny zástupca žalobcov v záverečnej reči pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej pri vedomosti o nepriaznivých sociálnych a majetkových pomeroch na strane žalobcov sa k možnej aplikácii ust. § 257 CSP v konaní pred súdom prvej inštancie nevyjadril. Ust. § 257 CSP predstavuje výnimku pri rozhodovaní o trovách konania vyplývajúcu zo zásady zodpovednosti za výsledok sporu (§ 255 CSP). Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy len výnimočne, a to za predpokladu kumulatívneho splnenia dvoch podmienok, a to dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočných okolností. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu a všímá si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v spore. Podľa ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít (napr. uznesenia Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky sp.zn. 2MCdo/17/2009, sp.zn. 5Cdo/67/2010, sp.zn. 3MCdo/46/2012) nemožno však ust. § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Použitie tohto ustanovenia neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná alebo že zárobková, majetková situácia strany, ktoré v spore zvíťazili, je ale lepšia ako je protistrany. Uvedené ustanovenie slúži na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda na dosiahnutie spravodlivosti medzi stranami sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho sporu a jeho výsledok. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania. Len nepriaznivé sociálne a majetkové pomery, na ktoré všeobecne poukázal právny zástupca žalobcov, bez ich preukázania, nemohli byť dôvodom pre aplikáciu ust. § 257 CSP, a preto uplatnená námietka nebola opodstatnená. Právny zástupca žalobcu výnimočnosť, ani okolnosť, ani existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa ako zákonné predpoklady pre aplikáciu ust. § 257 CSP v rámci uplatnenej námietky proti výroku o nároku na náhradu trov konania nepreukázal.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaného v odvolacom konaní vyplývajúcou z ust. § 255 ods. 1 CSP. V záujme rozumného usporiadania procesných nárokov strán sporu v súlade so zásadou hospodárnosti konania (čl. 4 v spojení s čl. 17 Základných princípov CSP) odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo mu z obsahu spisu trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený

osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.